

Sygn. akt V CSK 507/13

POSTANOWIENIE

Dnia 20 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa W. Z.

przeciwko X. [...] sp. z o.o. w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 maja 2014 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku

Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 13 maja 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną pozwanej X. [...] sp. z o.o. z siedzibą w W. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 13 maja 2013 r. należy zważyć, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca oparła na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Przesłanka ta nie została spełniona.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance uregulowanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga wykazania niewątplivej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności wyroku z przepisami prawa nie podlegającymi różnej wykładni (por. m. in.: postanowienie SN z dnia 8 marca 2002 r., sygn. akt I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; postanowienie SN z dnia 10 stycznia 2003 r., sygn. akt V CZ

187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49). Skarżąca powinna w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zawrzeć wyodrębniony wywód prawny wskazujący w czym wyraża się „oczywistość” naruszenia prawa (postanowienie SN z dnia 5 września 2008 r., sygn. akt I CZ 64/08, niepubl.; postanowienie SN z dnia 9 czerwca 2008 r., sygn. akt II UK 37/08, niepubl.; postanowienie SN z dnia 19 grudnia 2001 r., sygn. akt IV CZ 200/01, niepubl.). Zdaniem skarżącej, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona z uwagi na to, że roszczenie powoda uległo przedawnieniu, gdyż powództwo w niniejszej sprawie zostało wniesione po upływie trzyletniego terminu określonego w art. 118 k.c., a pozwana w odpowiedzi na pozew podniosła zarzut przedawnienia. Wywód prawny przedstawiony przez skarżącą nie przemawia jednak za uznaniem, że Sąd drugiej instancji naruszył – i to w stopniu rażącym - normę prawną uregulowaną w powołanym wyżej przepisie w ustalonym przez ten Sąd stanie faktycznym, zwłaszcza dotyczącym chwili powstania szkody, wyznaczającej początek biegu przedawnienia roszczenia (zob. m.in.: uchwała SN z dnia 22 listopada 2013 r., sygn. akt III CZP 72/13, Biuletyn SN 2013, nr 11, s. 13, wyrok SN z dnia 21 czerwca 2006 r., sygn. akt I CSK 104/06, niepubl., wyrok SN z dnia 9 listopada 2005 r., sygn. akt II CK 197/05, niepubl., wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 16 stycznia 2013 r., sygn. akt I ACa 714/12, niepubl.).

Wobec niestwierdzenia przesłanek uzasadniających przyjęcie skargi do rozpoznania określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.